

[Jens Thomsen.]

I Sognekommunerne kender man det Tab, som en afrakket Ejendom betyder for Samfundet gennem manglende Produktion til Mejeriet, manglende Skatteevne til Kommunen og manglende Betalingsevne til Haandværkere og Arbejdere. En forarmet Landbostand vil betyde Armod og Fattigdom for hele Samfundet. Det er en Kendsgerning, som Flertallet i dette høje Ting bør forstaa. Vi vil fra mit Partis Side anerkende den Beskyttelse, der er nødvendig for at give Arbejderne Løn og Beskæftigelse, men vi maa forlange den urimelige Beskyttelse, der betinger de store Forrentningsmuligheder og Tantiømer, som Industrien har, overflyttet til Landbruget, saa der kan betales en beskedne Løn for et godt, samfundsnødvendigt Arbejde.

Jeg har Regnskabet fra et Aktieselskab for Aaret 1934. Med en Aktiekapital paa 10 Mill. Kr. er der i dette Selskab et Overskud paa 4,2 Mill. Kr. Der er udbetalt 59 300 Kr. i Tantiøme til hver af Selskabets 3 Direktører, og der er udbetalt 25 400 Kr. til hvert af Selskabets 7 Bestyrelsesmedlemmer. Var disses store Indtægter betinget af deres overlegne Dygtighed, vilde vi glæde os over dem, men Virkeligheden er den, at de store Fortjenester skyldes den Beskyttelse, de har, og derfor er det logisk, at vi kræver en Ændring af disse Forhold. Paa Baggrund af disse store Indtægter forstaaer jeg det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Glædesudbrud, idet han sagde: „her i vort økonomisk blomstrende Land“.

Forleden fik jeg et mørkere Billede af en Kreditforeningsrepræsentant, han havde opnaaet en Ordning for et Par unge, der var kørt fast. Da deres Forbliven i Hjemmet var sikret, sagde Repræsentanten: [I kan jo dog ikke køre igennem med de Midler, I raader over; det er da nødvendigt, at I faar Tøj paa Kroppen. Tøj — sagde vedkommende — har vi ikke faaet til os selv i de 9 Aar, vi har været gift; vi har en Flok Børn, som vi maa skaffe det nødvendigeste til, men vi selv havde rigeligt med Tøj, da vi blev gift.

Hvis der her i København var Arbejdere i Tusindvis, der havde rigeligt Arbejde, men som trods Flid og Dygtighed ikke kunde tjene Føde og Klæder, vilde Regeringen da ikke øve en Indsats for at give dem rimelige Arbejdsvilkaar? Mange unge Ægtefæller i Landbruget slider fra tidlig Morgen til sildig Aften, men de er mere fattige om Aftenen, end de var om Morgen. Der er i Tusindvis af Landbohjem, der

trods Flid og Dygtighed og Nøjsomhed er paa Fortvivlelsens Rand. Skal denne Udvikling fortsættes, at der skabes store Rigdomme i enkelte Befolkningslag gennem Beskyttelsesforanstaltninger, medens der skabes Fattigdom i de Befolkningsdele, der udfører et samfundsnødvendigt Arbejde, saa gaar Danmark sin økonomiske Undergang i Møde.

Vi bøjer os for Valgdagens Afgørelse uden Hensyn til, om Vælgerne stammer fra de mange, der paa Grund af Tidens Ugunst er henvist til at sætte deres Forhaabninger til Understøttelsessystemet, eller de stammer fra dem, der gennem dette System tjener store Summer paa Grund af Monopolssystemet. Jeg tilsiger mit Partis Vilje til ærligt Samarbejde med enhver af Vælgernes Repræsentanter i dette høje Ting, og i Henhold til Statsministerens Udtalelse med Hensyn til Mindretallet opfordrer vi den høje Regering til at øve en Indsats for at give Landbruget lige Arbejdsvilkaar med andre Erhverv. Hvis man vil gøre dette, vil det uvægerlig vise sig, at det er til Gavn ikke blot for det danske Landbrug, men for hele det danske Samfund.

Søren P. Larsen: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til de Svar, der er givet mig af de forskellige Ministre paa Spørgsmaal, jeg har stillet til dem. Den højtærede Socialminister har givet Udtryk for, at den Refusionsordning, som blev gennemført ved Socialreformen, procentvis er faldet i det store og hele, som Beregningerne før Socialreformen gav Udtryk for. Det har jeg heller ikke bestridt, men jeg vil sætte en Streg under den højtærede Socialministers Udtalelse paa Sp. 1077, hvor Ministeren ikke vil udtale sig om, hvorvidt Byrderne nu ogsaa er kommet til at ligge, hvor Bæreevnen er, og det tør jeg jo nok antyde spiller en betydelig større Rolle end det Faktum, at den procentvise Fordeling har holdt mere eller mindre Stik, for hvis Bæreevnen svigter, saa svigter jo i Virkeligheden hele det Grundlag, hvorpaa Byrderne er lagt; og det er det, som jeg har givet Udtryk for under de Forhandlinger, som jeg har deltaget i, det er en Forudsætning, jeg mener maa være til Stede, hvis der overhovedet skal være Tale om, at Refusionsordningen har holdt, hvad den har lovet.

Ser vi paa Byrdefordelingen i de senere Aar, er det min bestemte Opfattelse, at den danner Baggrund for et retmæssigt Krav paa at faa en afgørende Ændring paa disse Omraader, og jeg tror ogsaa, det